

MARTINE KAMPHUIS

DRIE
IS TE VEEL

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.kinderboeken.nl
www.ploegsma.nl

Voor Jikke & Pim
Met dank aan Jeroen voor alle nuttige suggesties.

ISBN 978 90 216 7957 0 / NUR 283

© Tekst: Martine Kamphuis 2019

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2019

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

De oversteek

Olivier tuurt door het raam van de veerboot naar buiten. Is het eiland al te zien? Nee, tot aan de horizon zijn er alleen de grauwe golven. Een zeemeeuw vliegt mee met de boot. Zijn vleugels maken krachtige slagen. Dan houdt hij ze stil en zeilt als vanzelf verder.

Inge is zoals altijd bezig met haar telefoon. Haar rode nagels tikken op het scherm.

‘Ik ga even naar het dek, goed?’ vraagt Olivier. Er komt geen reactie. ‘Is dat goed, Inge?’ herhaalt hij.

Nu pas dringt het tot haar door dat hij iets zegt. Ze kijkt op. ‘Huh, wat?’

‘Is het goed dat ik even naar het dek ga?’

‘Natuurlijk, Ollie,’ antwoordt ze en ze richt haar blik weer op haar telefoon.

Ollie! Wat een irritante bijnaam! Hij heeft Inge helemaal niet nodig. Hij is tien, hij kan wel zonder oppas. Inge verdient zeven euro per uur en dan gebruikt ze ook nog eens zo’n stomme afkorting van zijn naam.

Olivier loopt weg zonder nog iets te zeggen. Hij zoekt een weg langs de koffers en tassen van andere passagiers. Halverwege, wanneer een grote, kwijlende hond de doorgang blokkeert, loopt hij om.

Als hij eindelijk bij de deur komt, weigert die open te gaan.

Er is geen deurklink. Olivier blijft staan in de hoop dat er ergens zo'n camera hangt die ervoor zal zorgen dat de deur alsnog openschuift, maar er gebeurt niets.

'Lekker handig dat je er zo midden voor gaat staan,' klinkt het naast hem. Een meisje van zijn leeftijd met blonde piekharen kijkt hem aan met een vernietigende blik. Ze drukt op een ronde knop, waarna de deur openglijdt.

Omdat hij geen zin heeft om vlak achter haar aan te lopen, wacht Olivier tot het meisje uit het zicht verdwenen is. Pas dan drukt hij op de knop. Achter de deur is een trappenhuis. De trap omlaag leidt naar het dek waar de auto's staan. Hij gaat omhoog, met twee treden tegelijk.

Zodra hij buitenkomt, trekt de koude wind aan zijn donkere haren. Net boven hem vliegt een meeuw. Is het dezelfde als daarnet?

De vogel schreeuwt, alsof hij wil laten merken wie de baas is. Olivier ritst zijn legergroene jas dicht, loopt zo ver mogelijk naar voren en gaat bij de reling staan.

Nee, ook hiervandaan ziet hij het eiland nog niet. Toch blijft hij naar het water kijken. Hij heeft geen zin in het gezelschap van Inge, of in het opgewonden gepraat van alle andere vakantiegangers. Hij snuift de zoute zeelucht op en tuurt naar de plek waar het grijze water de lucht ontmoet.

Olivier heeft spijt als haren op zijn hoofd dat hij ja heeft gezegd, toen zijn moeder vroeg of hij het goed vond om de zomervakantie op Ameland door te brengen, bij zijn tante en oom. Ooit, op zijn vierde, is hij samen met zijn moeder een paar weken op het eiland geweest. Ze gingen elke dag naar het strand, waar Oliviers moeder een strandstoel huurde en

hij verderop met vakantieviendjes zandkastelen bouwde. Ze groeven slotgrachten waar het zeewater in liep en bouwden verdedigingswallen, in de hoop dat hun kasteel de vloed zou overleven. Het was ontzettend leuk, maar de tijd dat Olivier vriendjes maakte op het strand is allang voorbij. En hij kent zijn tante en oom nauwelijks. Hij gaat zich vast hopeloos vervelen.

Opeens klinkt er vlakbij een verontwaardigde stem.

‘Ik weet heus wel wie je bent! Laat me met rust!’

Olivier schrikt. Hij dacht dat hij alleen was, maar het meisje met de blonde piekharen blijkt in een hoek van het voordek te zitten. Ze zit met haar rug naar hem toegekeerd en houdt haar telefoon tegen haar oor. Ze heeft het niet tegen hem, ze heeft niet eens in de gaten dat hij er is. Even krijgt Olivier de neiging om weg te gaan. Hij wil niet dat het meisje kwaad op hem wordt als ze merkt dat hij onbedoeld haar gesprek afluistert. Maar hij heeft geen zin om naar binnen te gaan. En het is niet zijn schuld dat zij zo hard praat.

‘Je bent een stomme kwal!’ schreeuwt het meisje nu.

In een reflex kijkt Olivier weer naar haar en precies op dat moment draait ze zich om. ‘Jij bent ook een kwal!’ zegt ze tegen hem. ‘Bemoei je met je eigen zaken!’

Nou ja, wie denkt ze wel dat ze is? Maar hij wil de zomer op Ameland niet met ruzie beginnen. Even overweegt hij om maar gewoon naar binnen te gaan, dan heeft ze haar zin. Maar de gedachte aan het irritante getik van Inges nagels op haar telefoonscherm houdt hem tegen. Hij blijft staan. Met zijn rug naar het meisje toe tuurt hij naar de horizon. Waar nog steeds niets, maar dan ook niets te zien is.

Aan land

Niemand wacht haar op. Maddie heeft haar ouders verboden om naar de veerdam te komen. Ze gaat liever zelf naar huis. In de wintermaanden nam ze de bus, maar nu het warmer is, staat haar fiets op haar te wachten. Haar vader vindt dat zonde, want er is geen goede stalling bij de vertrekhal. De fiets staat de hele week in een rek met alleen een afdakje erboven. De zoute zeewind krijgt volop de kans om hem te laten roesten, zegt hij. Maddie trekt zich daar niets van aan. Op zondagavond, als ze terug moet naar Leeuwarden, pakt ze gewoon haar fiets.

Maddie probeert niet aan het vervelende telefoontje van daarnet te denken. Er werd gebeld met een afgeschermd nummer, maar ze had al het gevoel dat het een van haar klasgenoten was. De pestkoppen bellen haar wel vaker en dan zeggen ze helemaal niets. Een keer herkende Maddie een van hen omdat er gelachen werd en dat maakte haar superkwaad.

Haar beste vriendin Klaas zegt altijd dat ze telefoontjes van anonieme bellers gewoon moet negeren. Maar Maddie wordt zo boos dat ze wel opneemt en dan meteen begint te schelden, terwijl ze eigenlijk wel weet dat Klaas gelijk heeft.

Gelukkig is dit nu allemaal even niet belangrijk. Maddie hoeft zondag niet terug naar Leeuwarden. De komende zes

weken heeft ze niets meer met haar klasgenoten te maken. Samen met haar beste vriendin gaat ze er weer net zo'n fijne zomer van maken als vorig jaar!

Behendig vindt ze haar weg tussen de vakantiegangers die staan te dringen bij het bagagekarretje. Zodra ze hun koffers hebben gevonden, rennen ze naar de wachtende bussen om een zitplaats te bemachtigen.

Bij het fietsenrek doet Maddie haar rugzak onder de snelbinders. Dan stapt ze op en rijdt weg, zo hard als ze kan. Links en rechts van de veerdam glinstert het drooggevalen wad. Het stinkt altijd een beetje, maar het is een vertrouwde geur. Watervogels speuren de moddervlakte af, op zoek naar een lekker wormpje of schelpdierdje. Maddie sjeest langs restaurant De Piraat, waar toeristen zich ook tegoed doen aan allerlei lekkers. Ze buigt over het stuur om nog meer snelheid te maken. Elke vrijdag houdt ze een wedstrijd met de bussen. Helaas, deze keer verliest ze. Vlak voor de rotonde haalt de eerste haar in. De bus is afgeladen, het gangpad staat vol vrolijke vakantiegangers. Maddie ziet ze worstelen om hun evenwicht te bewaren als de bus met een scherpe bocht naar rechts gaat.

Even later doet ze de deur van het schuurtje open en manoeuvreert ze haar fiets langs de grasmaaier. Het gammele gebouwtje is net zo oud als het huis, dat stamt uit 1786. Er zit een kier in het dak waardoor de zon naar binnen schijnt. Het licht valt op het roestige gereedschap dat daar volgens haar vader al meer dan honderd jaar hangt. Maddie is thuis. De komende anderhalve maand kunnen ze haar niets maken.

'Ben je daar, Maddie?' Haar moeder staat bij de keuken-

deur. Ze heeft een glimlach op haar gezicht.

‘Dag mam,’ zegt Maddie.

‘Dag lieverd,’ antwoordt haar moeder en ze geeft Maddie een knuffel. ‘Vanavond eten we spaghetti.’

Maddie wurmt zich los. Haar moeder is heus erg lief, maar ze is geen kleuter meer. ‘Lekker, mam. Duurt het nog lang voor we aan tafel gaan?’

‘Wel even...’ Met haar hand boven haar ogen tuurt Maddies moeder naar de klok op de kerktoeren. De goudkleurige wijzers steken af tegen een blauwe achtergrond. Het is iets voor vieren. ‘Je vader moet tot zes uur werken, dus we kunnen om kwart over aan tafel. Of heb je erge honger?’

Stiekem is Maddie blij dat ze pas over ruim twee uur gaan eten. En dat heeft niets te maken met de snack die haar moeder ongetwijfeld voor haar in huis heeft gehaald. Ze grijnst. ‘Genoeg honger voor iets lekkers...’

Haar moeder kijkt haar zogenaamd streng aan, maar haalt vervolgens een zak chips tevoorschijn. ‘Dat gaan we deze zomer niet elke dag doen, hè?’ zegt ze.

‘Tuurlijk niet,’ zegt Maddie. ‘Bedankt.’ Met de chips in haar hand verdwijnt ze naar haar kamer. Daar haalt ze haar rugzak leeg en stopt de zak erin. Dan dendert ze de trap weer af. Ze zal er om kwart over vier zijn. Precies op tijd.

De afspraak

Klaas steekt haar hoofd om de hoek van de deur. Haar moeder zit in haar kantoorruimte.

‘Ik ben weg, mam,’ zegt ze.

Haar moeder tuurt naar de cijfertjes op het computerscherm. Ze heeft een frons op haar voorhoofd. ‘Is goed, lieverd,’ zegt ze zonder op te kijken.

‘Ik ben rond sluitingstijd thuis.’

Haar moeder tuurt nog steeds naar het scherm. ‘Is goed, lieverd,’ herhaalt ze.

Er verschijnt een glimlach op het gezicht van Klaas. ‘Ik ga eerst een paar inbraken plegen en daarna misschien nog een oud vrouwtje beroven,’ zegt ze.

‘Is goed, lieverd,’ antwoordt haar moeder weer.

Klaas ziet het bezorgde gezicht van haar moeder en dan schaamt ze zich. Ze moet geen grapjes uithalen. Ze zou moeten proberen haar moeder te helpen. Wist ze maar hoe!

‘Kom je er wel uit, mam?’ vraagt ze zacht.

Er komt geen reactie. Klaas blijft nog even staan. Zal ze haar vraag nog een keer stellen? Wil ze het antwoord wel weten? Wil ze het horen als er een kans is dat de winkel failliet gaat?

Ze wacht nog even, maar haar moeder zegt niets. Klaas doet de deur zachtjes dicht en loopt naar de winkel. Me-

vrouw De Vries staat met een zuur gezicht achter de kassa, waar een lange rij mensen wacht om af te rekenen. Buiten staat een vrouw kaarten uit te zoeken. Een man met een dikke buik pakt twee grote scheppen uit een rek. Als je ziet hoe druk het is, zou je denken dat de winkel prima loopt. Waarom heeft haar moeder dan toch zorgen?

Klaas wil er niet aan denken. Ze gaat vlug naar buiten, waar ze haar fiets zoekt tussen de schots en scheef geparkeerde huurfietsen. Net als ze hem gevonden heeft, hoort ze haar naam.

‘Klazien, ik ben blij dat ik je tref! Hoe is het met je?’

Het is mevrouw De Ridder, de eigenaresse van de snackbar aan de overkant van de straat.

‘Goed,’ antwoordt Klaas een beetje verbaasd. Mevrouw De Ridder is aardig, maar in de zomer heeft ze het meestal te druk voor een praatje.

‘Wat zie je er weer beeldig uit,’ zegt de vrouw en ze kijkt Klaas stralend aan.

Klaas bloost. ‘Dank u wel,’ zegt ze.

Ze heeft de jurk aan die haar moeder de toverjurk noemt. Klaas had een ontwerp getekend en haar moeder heeft de jurk genaaid. Dat doet ze elke winter, als er weinig te doen is in de winkel. Vroeger wilde ze prinsessenjurken met lange, wijde rokken. Zelf vindt ze dat soort jurken nog steeds heel mooi, maar ze snapt dat het voor een meisje van elf een beetje kinderachtig is. Tegenwoordig ontwerpt ze daarom jurken die iets minder opvallen, maar nog steeds bijzonder zijn. De jurk die ze nu aanheeft, is van paarsblauw fluweel met wijd uitlopende mouwen.

‘Luister, Klazien, wat ik wilde vragen... ik krijg deze zomer een logé. Mijn neefje Olivier komt. Hij is net iets jonger dan jij. Het is een reuze aardige jongen. Nu dacht ik dat jullie misschien met elkaar op zouden kunnen trekken. Olivier kent verder niemand en ik...’ Mevrouw De Ridder draait zich half om naar de snackbar, waar mensen staan te dringen om te bestellen. ‘Je weet hoe het hier zomers is...’

‘Ja, dat weet ik,’ zegt Klaas.

Nog voor ze kan bedenken wat ze verder moet zeggen, legt mevrouw De Ridder haar hand op Klaas’ arm. ‘Hij kan hier elk moment zijn, als je heel even wacht kunnen jullie met-
een kennismaken!’

Klaas kijkt naar de klok op de oude toren. Het is na vieren, ze had al weg moeten zijn. ‘Sorry, ik heb een afspraak!’ zegt ze. Vlug maakt ze het slot van haar fiets open en manoeuvreert ze tussen de andere geparkeerde fietsen door naar de straat.

‘Een afspraak?’ vraagt mevrouw De Ridder. ‘Met wie? Misschien kan Olivier mee?’

Klaas doet alsof ze het niet hoort en stapt op haar fiets. Ze wil heus wel kennismaken met het neefje van mevrouw De Ridder, maar ze is geen babysitter.

Aan het einde van de straat loopt een jongen in een legergroene jas, naast een zwaar opgemaakte jonge vrouw. De jongen kijkt zoekend om zich heen, de jonge vrouw tuurt naar het scherm van haar telefoon. Klaas ziet ze, maar besteedt geen aandacht aan hen. Ze let nooit op toeristen die door de straten van Nes lopen. Waarom zou ze?

Een vreemde man

‘Dit is de goede straat,’ zegt Inge. ‘Het moet ergens verderop links zijn...’

Olivier geeft geen antwoord. Hij had erop gerekend dat hij nu van zijn oppas af zou zijn. Zijn tante zou hem bij de veerboot opwachten en Inge zou terugvaren naar het vasteland. Maar het is anders gelopen. Tante Esther belde net voordat de boot aanlegde. Degene die in de snackbar zou komen helpen, had afgebeeld omdat haar zoontje ziek was. En omdat oom Theo de drukte niet in zijn eentje aankon, zat een tocht naar de veerdam er voor tante Esther niet in.

‘Ah, kijk, dat zal je tante zijn!’ zegt Inge nu. Ze probeert haar arm door die van Olivier te steken, alsof ze wil laten zien hoe goed ze met elkaar overweg kunnen. Olivier stapt snel opzij.

Naast een levensgrote frietzak staat een vrouw te zwaaien. De verf aan de onderkant van de zak is afgebladderd en de friet is zo felgeel van kleur, dat ze giftig lijken. Aarzelend steekt Olivier zijn hand op en zwaait terug.

‘Welkom op Ameland,’ zegt tante Esther als ze dichterbij zijn. Ze geeft Olivier een hand. ‘Kom binnen, dan zal ik je het huis en je kamer laten zien.’

‘Leuk om te zien waar jij de komende zes weken logeert,’ zegt Inge voordat Olivier zelf kan reageren. Tot zijn ver-

bazing ziet Olivier dat zij ook naar binnen wil gaan.

‘Moet je niet terug naar de veerdam?’ vraagt hij.

Inge glimlacht poeslief. ‘Ik wil je niet zomaar achterlaten,’ zegt ze. ‘Je moeder heeft gezegd dat ik eventueel een nachtje kon blijven, zodat de overgang voor jou niet al te groot is.’

Tante Esther lijkt te schrikken. Ze heeft er duidelijk niet op gerekend dat ze nóg een logé krijgt.

‘Je hoeft niet te blijven,’ zegt Olivier snel. ‘Ik ga het hier prima naar mijn zin hebben, dat weet ik zeker!’

Hij weet waar het Inge om gaat. Als ze een nachtje blijft, heeft ze veel meer uren opgepast. Dan verdient ze wel drie keer zoveel geld. Olivier maakt zich geen zorgen over het geld, daar hebben zijn ouders genoeg van. Maar hij wil niet nog langer met Inge opgescheept zitten!

‘Ach, Olivier doet zo flink,’ zegt Inge met een zoete glimlach. ‘Maar je tante begrijpt heus wel dat het prettig is als er een vertrouwd iemand bij je is!’

‘Nee, dat snapt ze niet!’ roept Olivier iets te hard. Hij voelt zijn wangen kleuren. ‘Ik bedoel, het is echt niet nodig. Mijn tante is ook een vertrouwd iemand voor mij.’

‘Dat is dan duidelijk,’ zegt tante Esther opgelucht. Ze komt achter Olivier staan en legt haar handen op zijn schouders. ‘Als je nu gaat, haal je de volgende boot met gemak.’

‘Oké dan,’ zegt Inge. Haar hand glijdt in de tas die aan haar arm bungelt. Voor ze zich heeft omgedraaid, is ze alweer verdiept in haar telefoon.

Tante Esther neemt Olivier mee naar binnen. In de snackbar geeft oom Theo hem snel een hand en gaat dan weer verder met zijn werk. Ze lopen binnendoor naar het huis. Tante

Esther laat Olivier zijn kamer zien en gaat dan vlug terug naar de snackbar.

Het is fijn om even alleen te zijn na de lange reis met Inge. Olivier doet het raam open en steunt met zijn ellebogen op de vensterbank. Op het overvolle terras voor de snackbar staan houten picknicktafels. Een stukje verderop, aan de overkant van de straat, is een deftiger terras waar de tafels gedekt zijn met keurige witte kleden. Boven de ramen staat met goudkleurige letters Restaurant De Gouden Bel. Op elke tafel staan een roos en een lantaarn waarin een kaarsje brandt. Wat een onzin, denkt Olivier. Wie steekt er nou kaarsen aan terwijl het nog licht is?

Hij zit nog een beetje voor zich uit te staren, als hij een magere man op straat ziet lopen. De man kijkt schichtig om zich heen. Hij schuift langs de gevel van een souvenirwinkel aan de overkant van de straat en blijft staan tussen de rekken met strandspullen. De man kijkt over zijn schouder en pakt dan een grote vlieger uit het rek. Hij draait zich zo dat hij met zijn rug naar de straat toe staat. Olivier kan de vlieger niet meer zien. Stopt hij hem onder zijn jas? Wil hij hem stelen?

Olivier wil juist schreeuwen dat iemand de dief tegen moet houden, als de man de vlieger terughangt. Wat vreemd! De man loopt snel weg, dicht langs de gevel, alsof hij zichzelf onzichtbaar wil maken. In een opwelling grist Olivier zijn smartphone van het bureau om een foto van hem te maken, maar hij is te laat.